

Arrest

nr. 250 699 van 9 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FRANSSEN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN, die verschijnt eveneens voor eerste verzoekende partij en van attaché S. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 16 juli 2018 en dienen er een verzoek om internationale bescherming in op 6 september 2018.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 december 2018 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 29 januari 2019.

1.3. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 30 april 2020 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van R. A. Y. E. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.(...) A.(...) Y.(...) E.(...), beschikt over de Salvadoraanse nationaliteit. U bent afkomstig van La Libertad. U ging negen jaar naar school en werkte nadien in de bouw. In 2001 kon u aan de slag bij een gasfirma.

Zes jaar geleden huwde u met M.(...) D.(...) C.(...) R.(...) S.(...). Inofficieel ging u uit mekaar en momenteel bent u in relatie met M.(...) L.(...) C.(...) C.(...) (O.V.(...), CG (...)).

U verklaart dat uw broer D.(...) reeds negentien jaar als politieman werkt. Uit veiligheidsredenen verhuisde hij twaalf jaar geleden naar een ander departement, namelijk La Paz. U heeft zelf geen persoonlijke problemen gekend in uw land, maar u vreest wel dat die er zouden komen indien u gebleven was. U stelt dat het loutere feit dat u relaties onderhoudt met de politie kan leiden tot problemen. Om ellende te vermijden, besloot u het land te verlaten.

U verliet het land op 15 juli 2018 samen met uw partner. U verzocht om internationale bescherming op 6 september 2018.

Bij terugkeer naar uw land vreest u de bendes.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In casu is het van belang te onderstrepen dat u, wanneer u de kans geboden wordt om uw asielaanvraag te vertellen, stelt dat u aanvankelijk op bezoek kwam bij vrienden en uw verblijf in België voorzien was op vijfenveertig dagen (CGVS, p. 11). Uw vrienden gaven aan dat het mogelijk was te blijven indien u enkele papieren in orde zou brengen en vervolgens ging u naar Fedasil (CGVS, p. 11). U geeft aan dat er hier veiligheid is en dat u gelukkig nog hier bent (CGVS, p. 11). De veiligheid hier vormt uw motivatie (CGVS, p. 11). Gevraagd of u ooit persoonlijke problemen ervoer in uw land, zegt u dat deze niet rechtstreeks voorvielen, maar u voegt hieraan toe dat u problemen vreest omwille van het werk van uw broer als politieagent (CGVS, p. 11). Wanneer geverifieerd wordt of uw broers activiteiten ooit problemen in uw land veroorzaakten, ontkent u dit (CGVS, p. 11). Gevraagd of de algemene onveiligheid in uw land bijgevolg uw reden van vertrek vormde, beaamt u dit en u voegt hieraan toe dat de gemeente waar u woonachtig was de meest gevaarlijke gemeente van het land is (CGVS, p. 11).

Aangezien u voor uw vertrek uit uw land geen concrete persoonsgerichte problemen onderging, en de problemen waarnaar u verwijst louter hypothetisch van aard zijn en u aldus geen concrete indicaties heeft dat u in geval van terugkeer wel problemen zou kennen, dient besloten te worden dat u niet in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling volgens de Conventie van Genève. In zoverre u stelt dat het louter onderhouden van relaties met politie al problemen kan geven, dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering betreft. Naast de vermelding van dit fenomeen voegt u geenszins verdere verklaringen toe, noch stavingstukken. Hetzelfde geldt voor uw verklaring waarin u aangeeft dat

uw vriend twee jaar geleden gedood zou zijn omwille van het feit dat hij politieagent was (CGVS, p. 11). Het CGVS wenst overigens te benadrukken dat u verklaart dat uw broer momenteel in San Miguel Tepezontes in het departement La Paz woont (CGVS, p. 8). Het feit dat hij nog in uw land vertoeft, is een opvallend gegeven in het licht van uw verklaringen.

Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/ of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben enkel betrekking op uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat.

Bijgevolg kan er op basis van deze feiten ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van M. L. C. C. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) L.(...) C.(...) C.(...), beschikt over de Salvadoraanse nationaliteit. U bent afkomstig van Cuscatlan, maar woonde heel uw leven in La Libertad. U bent katholiek en werkte de middelbare school af. Hierna werkte u eerst in een textielfabriek en vervolgens als kinderoppas. U bent ongehuwd, maar begon drie jaar geleden een relatie met R.(...) A.(...) Y.(...) E.(...) (O.V.(...), CG (...)).

Een tiental jaar geleden baatte u een ijswinkel uit. In die periode werd u eenmalig renta gevraagd door jongeren. In de laatste periode voor uw vertrek verkocht u frisdrank op straat. Hierdoor voelde u zich opnieuw blootgesteld aan die jongeren.

U verliet het land op 15 juli 2018 als toerist om een vriendin te bezoeken in België. Tijdens uw verblijf hier besloot u op 6 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar haar land vreest u de moeilijke situatie in uw land door toedoen van bendes.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In casu is het van belang te onderstrepen dat u bij aanvang van het gehoor aangeeft dat de waarheid inhoudt dat u niet gevlucht bent uit uw land (CGVS, p. 2). U voegt hieraan toe dat u naar België kwam in de hoedanigheid van toerist en dat u ervan genoot (CGVS, p. 2). U maakte gebruik van de situatie om asiel aan te vragen (CGVS, p. 2). Wanneer u de kans geboden krijgt om uw asielrelaas uit de doeken te doen, herhaalt u dat u het land verliet om een vriendin te bezoeken (CGVS, p. 8). U stelt verder, gevraagd naar de reden voor de vrees voor uw land, dat u geen persoonlijke problemen heeft gekend (CGVS, p. 8). Ook uw partner verklaart dat u in uw land nooit persoonlijke problemen heeft gehad (zie persoonlijk onderhoud R.(...) A.(...) Y.(...) E.(...), p. 12).

Het feit dat u aangeeft dat u in uw ijswinkel werd benaderd door jongeren om renta (afpersingsgeld) te betalen (CGVS, p. 8), verandert niets aan deze beoordeling. Immers, gevraagd wanneer dit voorviel, zegt u dat dit lang geleden gebeurde, meer bepaald negen à tien jaar geleden (CGVS, p. 8). Geverifieerd of dit om een éénmalige gebeurtenis ging of een gebeurtenis die meermaals voorviel, zegt u dat dit éénmalig voorviel toen u die zaak uitbaatte (CGVS, p. 8). Het loutere gegeven dat u nadien frisdrank verkocht op straat, waardoor u van mening was dat u zich mogelijks opnieuw blootstelde aan de jongeren en riskeerde renta te moeten geven (CGVS, p. 8), betreft puur een hypothetische vrees.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat u niet in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling volgens de Conventie van Genève.

In zoverre u stelt dat uw zoon K.(...) werd achtervolgd en gefotografeerd toen hij ging studeren (CGVS, p. 8), dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. U stelt letterlijk dat hij hen nadien kon vermijden en aan hen kon ontsnappen (CGVS, p. 8). Op basis van uw verklaringen is het CGVS van oordeel dat hiermee bezwaarlijk een link wordt aangetoond met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder geeft u aan dat u zelf steeds in (...) te San Juan Opico in La Libertad heeft gewoond (CGVS, p. 4). Ook de laatste dagen voor vertrek verklaart u hier nog gewoond te hebben (CGVS, p. 4). Gevraagd waar uw kinderen momenteel verblijven, zegt u dat ze in de Pasaje wonen die zich aan de rechterzijde van het huis bevindt, tegenover uw zus die ook op hen past (CGVS,

p. 7). Het gegeven dat uw zoon K.(...) zich nog steeds in zijn ouderlijke regio bevindt, terwijl u aangeeft dat hij in zijn land reeds werd achtervolgd door bendes, is veelzeggend over de zwaarwichtigheid van uw voorgehouden vrees voor de bendes in hoofde van uw zoon K.(...). Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u deze gebeurtenis geenszins vermeldde tijdens uw eerste interview. Ook dit stelt verdere vragen bij de ernst van dit gegeven.

Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/ of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u en uw partner neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben enkel betrekking op uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. De kaart met uw fiscaal nummer hebben louter een link met uw beroepsactiviteiten, maar ook deze worden niet betwist in deze beslissing.

Bijgevolg kan er op basis van deze feiten ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisereerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2019. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 3/04/2020. Tot op heden heeft het Commissariaatgeneraal geen opmerkingen van u ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaatgeneraal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en

die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoekers besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift geen nieuwe stukken.

2.2.2. Op 6 juli 2020 dient de verwerende partij een verweernota in.

2.2.3. Op 4 februari 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota worden waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 en de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2.4. Ter terechtzitting leggen verzoekers nog *printscreens* voor van Facebookberichten die verzoekster op 19 maart 2019 heeft ontvangen (administratief dossier, rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hen bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voeren verzoekers in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts voeren verzoekers in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekers verduidelijken echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin lichten verzoekers toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoeren, geschonden achten.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) uit hun verklaringen blijkt dat zij naar België kwamen in de hoedanigheid van toeristen en zij vervolgens gebruik hebben gemaakt van de situatie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen; (ii) verzoeker verklaart dat hij nooit rechtstreeks, persoonsgerichte problemen ervoer in zijn land en voor zover hij verwijst naar de activiteiten van zijn broer als politieagent moet worden opgemerkt dat hij zelf aangeeft dat dit nooit problemen in zijn hoofde veroorzaakte en hij verwijst naar louter hypothetische problemen en blote beweringen, te meer nu zijn broer momenteel nog steeds in El Salvador verblijft; (iii) in zoverre verzoekster aangeeft dat zij in haar ijswinkel benaderd werd door jongeren om *renta* te betalen blijkt dat dit om een eenmalige gebeurtenis ging die negen à tien jaar geleden plaatsvond en het loutere gegeven dat zij nadien frisdrank verkocht op straat en zij van mening was dat zij zich mogelijk opnieuw blootstelde aan de jongeren en riskeerde *renta* te moeten betalen, een puur hypothetische vrees betreft; (iv) waar verzoekster aanhaalt dat haar zoon K. achtervolgd en gefotografeerd werd toen hij ging studeren, dient opgemerkt dat verzoekster aangeeft dat hij hen nadien kon vermijden en aan hen kon ontsnappen, dat haar zoon zich nog steeds in zijn ouderlijke regio bevindt hetgeen de zwaarwichtigheid van haar voorgehouden vrees voor bendes in hoofde van haar zoon K. relativeert en dat verzoekster deze vrees bovendien niet heeft vermeld tijdens het eerste interview; (v) de documenten die verzoekers voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat

confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers voeren aan bij een terugkeer naar hun land van herkomst de bendes te vrezen.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen considereert dat verzoekers aanvankelijk als toeristen naar België zijn afgereisd en dat zij, behoudens louter hypothetische problemen en blote beweringen, in hun land van herkomst geen concrete persoonsgerichte problemen ondervonden.

In hoofde van verzoeker wordt in dit verband in de bestreden beslissing overwogen als volgt:

“In casu is het van belang te onderstrepen dat u, wanneer u de kans geboden wordt om uw asielaanvraag te vertellen, stelt dat u aanvankelijk op bezoek kwam bij vrienden en uw verblijf in België voorzien was op vijftien dagen (CGVS, p. 11). Uw vrienden gaven aan dat het mogelijk was te blijven indien u enkele papieren in orde zou brengen en vervolgens ging u naar Fedasil (CGVS, p. 11). U geeft aan dat er hier veiligheid is en dat u gelukkig nog hier bent (CGVS, p. 11). De veiligheid hier vormt uw motivatie (CGVS, p. 11). Gevraagd of u ooit persoonlijke problemen ervoer in uw land, zegt u dat deze niet rechtstreeks voorvielen, maar u voegt hieraan toe dat u problemen vreest omwille van het werk van uw broer als politieagent (CGVS, p. 11). Wanneer geverifieerd wordt of uw broers activiteiten ooit problemen in uw land veroorzaakten, ontkent u dit (CGVS, p. 11). Gevraagd of de algemene onveiligheid in uw land bijgevolg uw reden van vertrek vormde, beaamt u dit en u voegt hieraan toe dat de gemeente waar u woonachtig was de meest gevaarlijke gemeente van het land is (CGVS, p. 11). Aangezien u voor uw vertrek uit uw land geen concrete persoonsgerichte problemen ondervond, en de problemen waarnaar u verwijst louter hypothetisch van aard zijn en u aldus geen concrete indicaties heeft dat u in geval van terugkeer wel problemen zou kennen, dient besloten te worden dat u niet in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling volgens de Conventie van Genève. In zoverre u stelt dat het louter onderhouden van relaties met politie al problemen kan geven, dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering betreft. Naast de vermelding van dit fenomeen voegt u geenszins verdere verklaringen toe, noch stavingstukken. Hetzelfde geldt voor uw verklaring waarin u aangeeft dat uw vriend twee jaar geleden gedood zou zijn omwille van het feit dat hij politieagent was (CGVS, p. 11). Het CGVS wenst overigens te benadrukken dat u verklaart dat uw broer momenteel in San Miguel

Tepezontes in het departement La Paz woont (CGVS, p. 8). Het feit dat hij nog in uw land vertoeft, is een opvallend gegeven in het licht van uw verklaringen.

Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/ of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.”

In hoofde van verzoekster staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“In casu is het van belang te onderstrepen dat u bij aanvang van het gehoor aangeeft dat de waarheid inhoudt dat u niet gevlucht bent uit uw land (CGVS, p. 2). U voegt hieraan toe dat u naar België kwam in de hoedanigheid van toerist en dat u ervan genoot (CGVS, p. 2). U maakte gebruik van de situatie om asiel aan te vragen (CGVS, p. 2). Wanneer u de kans geboden krijgt om uw asielrelaas uit de doeken te doen, herhaalt u dat u het land verliet om een vriendin te bezoeken (CGVS, p. 8). U stelt verder, gevraagd naar de reden voor de vrees voor uw land, dat u geen persoonlijke problemen heeft gekend (CGVS, p. 8). Ook uw partner verklaart dat u in uw land nooit persoonlijke problemen heeft gehad (zie persoonlijk onderhoud R.(...) A.(...) Y.(...) E.(...), p. 12).

Het feit dat u aangeeft dat u in uw ijswinkel werd benaderd door jongeren om renta (afpersingsgeld) te betalen (CGVS, p. 8), verandert niets aan deze beoordeling. Immers, gevraagd wanneer dit voorviel, zegt u dat dit lang geleden gebeurde, meer bepaald negen à tien jaar geleden (CGVS, p. 8). Geverifieerd of dit om een éénmalige gebeurtenis ging of een gebeurtenis die meermaals voorviel, zegt u dat dit éénmalig voorviel toen u die zaak uitbaatte (CGVS, p. 8). Het loutere gegeven dat u nadien frisdrank verkocht op straat, waardoor u van mening was dat u zich mogelijks opnieuw blootstelde aan de jongeren en riskeerde renta te moeten geven (CGVS, p. 8), betreft puur een hypothetische vrees.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat u niet in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling volgens de Conventie van Genève.

In zoverre u stelt dat uw zoon K.(...) werd achtervolgd en gefotografeerd toen hij ging studeren (CGVS, p. 8), dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. U stelt letterlijk dat hij hen nadien kon vermijden en aan hen kon ontsnappen (CGVS, p. 8). Op basis van uw verklaringen is het CGVS van oordeel dat hiermee bezwaarlijk een link wordt aangetoond met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder geeft u aan dat u zelf steeds in (...) te San Juan Opico in La Libertad heeft gewoond (CGVS, p. 4). Ook de laatste dagen voor vertrek verklaart u hier nog gewoond te hebben (CGVS, p. 4). Gevraagd waar uw kinderen momenteel verblijven, zegt u dat ze in de Pasaje wonen die zich aan de rechterzijde van het huis bevindt, tegenover uw zus die ook op hen past (CGVS, p. 7). Het gegeven dat uw zoon K.(...) zich nog steeds in zijn ouderlijke regio bevindt, terwijl u aangeeft dat hij in zijn land reeds werd achtervolgd door bendes, is veelzeggend over de zwaarwichtigheid van uw voorgehouden vrees voor de bendes in hoofde van uw zoon K.(...). Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u deze gebeurtenis geenszins vermeldde tijdens uw eerste interview. Ook dit stelt verdere vragen bij de ernst van dit gegeven.

Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/ of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.”

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat zij een gegronde vrees voor vervolging lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst *“omwille van het feit dat verzoeker weigerde om de bende leden van de bende 18 verder met zijn auto te vervoeren, en omdat hij tegen hen een klacht bij de politie ingediend heeft.”*, is het de Raad allerm minst duidelijk waarop verzoekers doelen. Noch verzoeker noch verzoekster hebben doorheen hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en/of op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers melding gemaakt van concrete problemen met de bende 18, laat staan van een klacht die verzoeker in dit verband zou hebben neergelegd. Verzoekers verwijzen daarentegen respectievelijk naar de werkzaamheden van verzoekers broer als politieagent en de eenmalige *renta* en achtervolging en fotografering van de zoon van verzoekster. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoekers is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekers *a posteriori* dit gegeven aanbrengen. In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekers gewijzigde verklaringen in het verzoekschrift slechts vaag, summier en allerm minst doorleefd zijn en dat zij geen enkel document voorleggen ter staving van deze verklaringen.

Gelet op het voorgaande dient aldus te worden besloten dat verzoekers geen enkel concreet verweer aanvoeren tegen de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat zij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk weten te maken. Bijgevolg kan verzoekers' betoog dat het voor slachtoffers geen optie is om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen, onder verwijzing naar het rapport UNHCR, "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.5.4. Waar verzoekers betogen dat Salvadoraanse burgers die terugkeren uit het buitenland, in het bijzonder deze die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd worden en zij menen dat zij bijgevolg een bijzonder kwetsbaar profiel hebben, merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hierin niet.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, blijkt dat zij doorheen hun verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij El Salvador dienden te verlaten en/of er niet naar terug zouden kunnen keren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020, p. 20-22, COI Focus. "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, p. 20-21, COI Focus. "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 en COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. De informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, met name voormelde richtlijnen van UNHCR van 2016 en de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019, zijn van minder recente datum en laten hoe dan ook niet toe tot een ander besluit te komen.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met een bende en/of het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.5.5. In zoverre verzoekers aanvoeren dat jongeren, vrouwen en jonge vrouwen door bendeleden geïdoleerd kunnen worden, verwijzende naar de UNHCR, "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 en de COI Focus. "*Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019, dient te worden benadrukt dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* aangetoond te worden ("*Depending on the particular circumstances of the case [...]*", UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016), waartoe verzoekers echter in gebreke blijven. Zij komen immers niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die evenwel geen betrekking heeft op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd.

2.3.5.6. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Facebookberichten die verzoekster zou hebben ontvangen op 19 maart 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 12) en die zij bij de aanvullende nota voegt die ter zitting van 17 februari 2021 werd neergelegd, zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken niet kan worden opgemaakt wie de precieze afzender is van deze berichten, die bijgevolg door eender wie kunnen zijn verzonden.

Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel het reële risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofdte van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het uitgebreide betoog dat verzoekers een toegeschreven politieke overtuiging hebben en in ondergeschikte orde deel uitmaken van een specifieke sociale groep van personen kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Voor zover verzoekers nog wijzen op "*de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden*" en hiertoe citeren uit diverse rapporten en artikels, wijst de Raad er op dat vermits verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij problemen hebben gekend met bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Voor zover verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reële risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (in *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met het algemeen betoog dat El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, waarbij er een niet aflatende cyclus van wraak en geweld heerst tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels (verzoekschrift, stukken 3-6) en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tonen verzoekers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET